

TĀHĒKE

NR. 5
1972

V. I. Lenini
nimelise

PIONEERID ON EESKUJUKS

Üleliidulise
Pioneer-
organisatsiooni

70.

aastapäeva
pühul soovime
kõigile pioneeridele
häid hindeid,
põnevaid koondusi,
tõõmsat meelt!

Kõik oktoobrilapsed

PIONEERID

LÄHEB LENINLASTE RIVI.
HÄÄLED ON HELKJAD KUI KEVADE VEED.
KÄES NEIL LOOSUNG, MILLEL KIRI:
«SAMMUME LENINI NÄIDATUD TEED!»

REIDI LILIENTHAL,
Tallinna 16. Keskkooli
IV a klassi oktoobrilaps

MEIE TÄHEJUHT ÜLLE

on kõige toredam pioneer, keda tean. Ta on lahke ja abivalmis. Ülle korraldatud koondused on alati väga huvitavad. Oleme koos temaga käinud matkal, lugenud põnevaid raamatuid, mänginud toredaid mänge. Kõige meeldejäavam oli joonistusvõistlus. Igaüks võis joonistada, mis talle meeldis. Minu pildil seisis suur seen. Sain selle seene eest teise koha ja šokolaadist medali. Vaat, missuguseid toredaid koondusi me peame! Kõik on kadedad, et meil on niisugune tubli tähejuht nagu Ülle.

HELLE LEESMENT,
Sindi Keskkooli II b klassi
oktoobrilaps

«Paraadile!» — joonistanud JANA LAUMETS, Tartu Linna Pioneeri-
de Maja kunstiringi õpilane.

KASVUHOONES

Pioneerid lähevad pärast tunde tihtipeale kooli kasvuhoonesse. Seal on neil palju teha ja õien-
dada. Ühel päeval olid nad eriti rõõmsad — siis lõi
õitsele aaloe. Aaloel on pikergused oranžid kelluka-
kujulised õied.

Aaloe on kaheksa-aastane ja tänu pioneeride hoolit-
susele nüüd juba teist korda õites.

ANU KINSIGO,
Leevaku 8-kl. Kooli III klassi
oktoobrilaps

MINU SUURIM SOOV

Mul on meeles, kuidas me oktoobrilasteks saime.
Valged pluusid seljas, võtsime end haneritta, et
saali minna. Siis hakkasid trummid mürtsuma. Selle
trummipõrina saatel marssisimegi saali. Saalis pandi
meile rinda helkivad punased tähekesed. Pioneerid
õnnitlesid meid, kinkisid igapähele ilusa kaardi ja lilled.
Siis esinesid nad meile kontserdiga. Lõpuks aga kut-
susid pioneerid meid mänguringi. Küll nad oskasid
ikka toredaid mängu! Mängisime päris hilise õhtuni.
Ja sellest päevast peale ootan ma igatsusega, mil saan
ükskord ka punarätti kaelas kanda.

ANNE VAHTER,
Järva-Jaani Keskkooli
III klassi oktoobrilaps

MEIST OLI KASU

Ühel öhtupoolikul läksime klassiga Pagusosse vanarauda koguma. Asusime kohe tööle ning tassisime kokku suure vanarauahunniku. Ladusime kraami kärudele ja võtsime suuna utiliilao poole. Mõni kärü läks

teel ümber. Küll siis sai alles nalja! Ka raudteest ületulemisega oli igavene tegu. Üks pikk kaubarong soserdas jaama juures edasi-tagasi. Lõpuks rong peatus ja me saime õnnelikult teisele poole raudteed. Õige pea jõudsime utiliilao juurde. Andsime vanaraua üle ja läksime igaüks oma

koju. Kuigi olime väsinud, oli tuju hea. Sest laojuhataja ütles, et kogutud metallist tuleb rahvale suurt tulu.

URVE PRILLOP,
Rakvere 1. Keskkooli
VI a klassi õpilane

Pioneerid võtsid oma juubeliaasta-päeva vastu suurejoonelise üritusega-

marsiga „Aitati valmis!“ Marsi ülesanded valiti niisugused, et neist oli rõõmu

JÄÄKARNEVAL

Kohe uue aasta algul korraldasid pioneerid oma väikestele sõpradele, oktoobrilastele, huvitava ürituse — jääkarnevali. Iga oktoobrilaps pidi ilmuma karnevalile toredas kostüümis.

Kui saabus kauaoodatud karnevalipäev, olid kõik oktoobrilapsed salapärase ja põnevil nägudega.

Viimaks, aegamisi ja pikkamööda, hakkas lähenema õhtu. Pioneeridelgi

olid tunnid lõppemas. Hämardus juba, kui liuväli hakkas täituma omapäraste ja kummaliste olenditega.

Kolm-neli poissi olid end teinud kosmoseelanikeks. Peas olid neil isevärki sarved ja kahe silma asemel helendas nende näost vastu üks roheline silm.

«Nad on üsna hirmuäratavad, eks ole!!» ütles üks lumivalge jänkupoiss koheva sabaga rebasele. «Või nii!» urises reinuvader solvumist teeseldes. «Ma arvan, et mina peaksin sulle hoopis hirmuäratavam näima!»

PROTESTIMIITING

Sellest miitingust võtsid osa kõi-
meie maleva pioneerirühmad.
Pioneerid hoidsid käes plakateid.
Mõned olid plakatid endale kaelagi
sätinud. Plakatile oli kirjutatud:
«Nõuame rahu!»
«Välja, israeli agressorid!»

ja abi paljudel
suurtel ja väikestel,
neil, kes ligidal, ja
neil, kes kaugel.

Lumivalge jänkupoiss lippas naerdes
eemale.

Tore oli ka lõbus Pipi ja üks tige nõõ,
kes polnud endale veel tolmuimejat
jõudnud muretseda ning seepärast
vanamoodsal luual mööda jääd tiiru-
tas.

Pakasepoisid olid kõige vallatumad —
nad tiirlesid kord siin, kord seal,
näpistades igaüht käsivarrest.

Järsku saabus vaikus: jääle oli tulnud
uus olend, kõigist eelmistest kõige
kummalisem — see oli jäähaldjas. Ta

«Nõuame Angela Davise vabasta-
mist!»

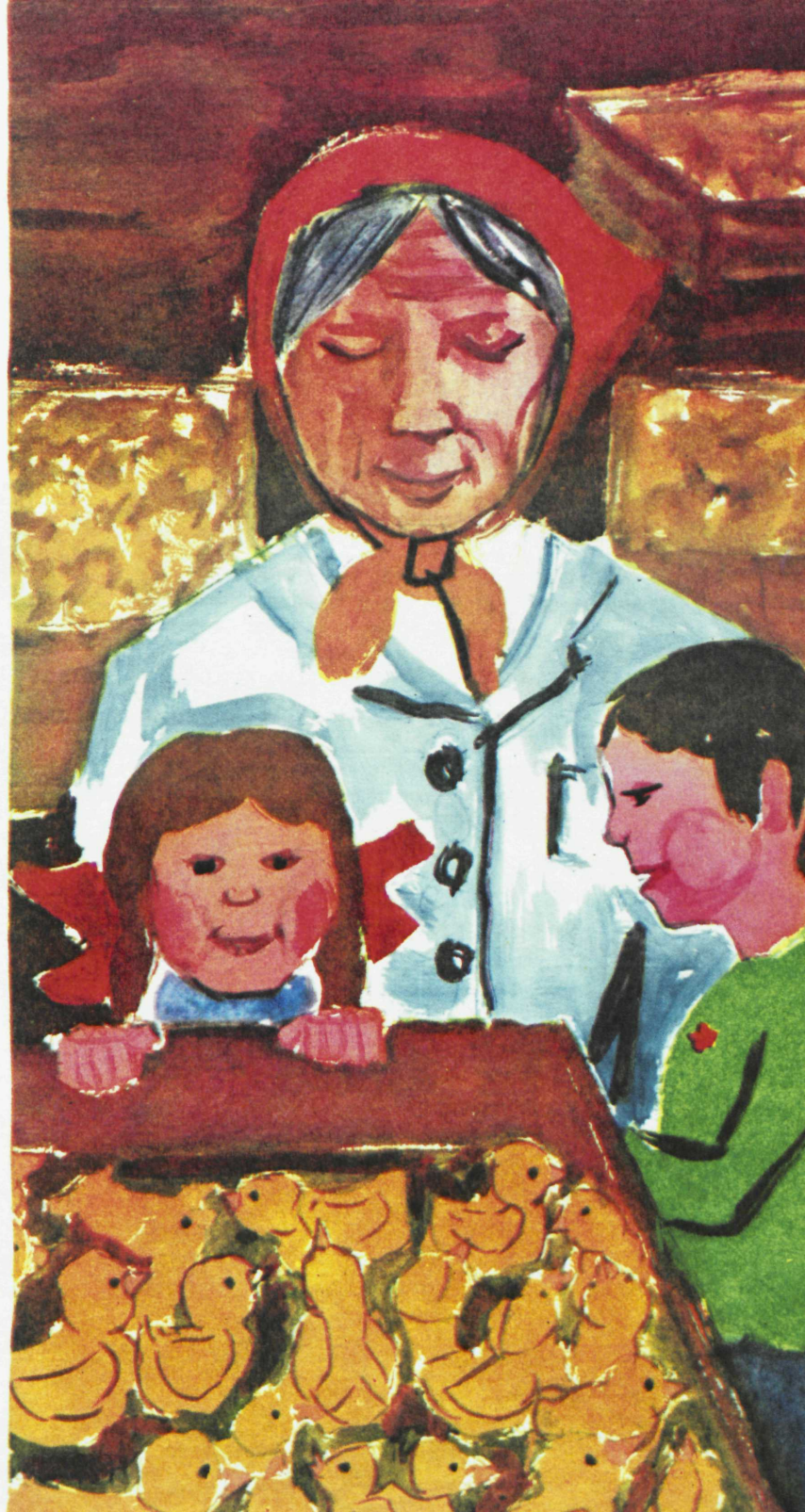
Sest kuni maailmas on veel rõhutud
inimesi, kuni kusagil käib sõda, kuni
veel kõigil lastel pole võimalik õppida,
peavad inimesed selle eest võitlema,
et niisugused asjad jäädavalt maail-
mast kaoksid. Ka pioneerid peavad
selles võitluses kaasa lööma.

LIIS PITKA,
Rakke Keskkooli
VI b klassi pioneer

«Tibufarmis» — joonista-
nud AAPO PUKK, Tartu
Linna Pioneeride Maja
kunstiringi õpilane.

tegi igaühe ümber tiiru ja peatus
lõpuks liuvälja keskel. Oktoobrilaste
näod olid üllatunud. Aga seal hakkas
haldjas veel kinke jagama! Küll oli see
õhtu huvitav ja jäi meelde nii oktoob-
rilastele kui ka pioneeridele endile.
Sest ega muidu meenutataks helkjat
jääd ja kostüümikandjaid ja seda
rõõmsat elevust veel nüüd, keva-
delgi...

SIRJE JOHANNSON,
Tallinna 45. Keskkooli
VII klassi pioneer

Jüduke rohelise vilenöötiga

Kas sa tead, kellel on õigus kanda rohelist vilenööri? Nendel pioneeridel, kes tunnevad morsemärke ja saavad aru fanfaarisignaalidest. Kes teavad rivireegleid ja mõistavad huvitavaid koondusi korraldada. Kes oskavad matkal teemärke avastada ja telki püsti panna. Ning suudavad palju muudki. Roheline vilenöör tähendab esimese klassi lõpetamist PIONEERITARKUSTE KOOGLIS. Nüüd on Tallinna 7. Keskkooli V klassi pioneeril Liina Ratassepal roheline vilenöör. Aga siis, kui klassikaaslased teda oma juhiks valisid (pioneerid ütlevad: rühmanõukogu esimeheks), veel ei olnud. Miks juba siis just teda valiti? Siin on palju vastuseid. Üks ütleb: «Sellepärast et Liinal on tunnistusel ainult viied.» Teine ütleb: «Sellepärast et Liina oskab klaverit mängida.» Kolmas ütleb: «Sellepärast et Liina jookseb kiiresti ja hüppab kaugele.» Neljas ütleb: «Sellepärast et ta on palju raamatuid läbi lugenud.» Viies võib-olla hoopis: «Sellepärast et ta nagu minagi marke kogub.» Päris kindlasti on aga kõige rohkem neid, kes ütlevad nii: «Liina on alati abivalmis ja sõbralik.»

Edgar Valter

Illustreerinud EDGAR VALTER

MAGDA UNIVER

AITÄH!

Sõiduteel vurisevad autod, trammid, mootorrattad... Jalakäijate sammud kõnniteel. Üksi, kepiga kobades astub pime mees.

Ees on hädasohtlik sõidutee.

Kas alustada üleminekut? Veidi kõheldes astub mees teele, siis seisatab. Kas minna edasi?

Äkki tuleb tema juurde pioneer:

«Annan teile käe, lähme koos!»

Ja lähevadki kahekesi üle sõidutee. Hea on pimedal nõnda minna. Tugevasti hoiab ta peos väikest kätt. Siis jätkab pime mees oma teekonda.

Kui pioneer tagasi pöördub, märkab ta teisel pool teed oma õpetajat seismas. See viipab talle. Kas õpetajal on midagi öelda?

Pioneer seabki sammud sinnapoole.

Aga ta imestusel pole piiri, sest ka õpetaja võtab ta käe ja hoiab seda mõne viivu oma peos. Ja õpetaja ütleb:

«Aitäh!»

«Kooliaias» — joonistanud SIRJE ANTON
Tartu Linna Pioneeride Maja kunstiringi õpilane.

MALEVA LIPU ALL

Meie koduvabariigis kannab punast kaelarätti 74 tuhat koolipoissi ja -tüdrukut. Pioneeriorganisatsiooni 50. aastapäeva puhul riietuvad nad kõik paraadvormi ja kogunevad pidulikule koondusele. Pidulikule malevakoondusele tuuakse alati ka maleva lipp. On suur au maleva lippu kanda. See saab osaks ainult väga tublidele pioneeridele, niisugustele nagu Dagni Elm, Ain Alvin ja Mare Miller N. V. Gogoli nimelisest Tallinna 21. Keskkoolist.

Mis on teistel piltidel?

Need jutustavad samuti pioneeride elust ja tegevusest. Sa näed Valga Pioneeride Maja rahvatantsijaid harjutamas (esiplaanil Ülle Teder ja Avo Mäe), Rõngu 8-kl. Kooli pioneeri Reida Bremset oktoobrilaste keskel ja kolme Viljandi 3. 8-kl. Kooli pioneeri — Arno Kasevitsa, Hilda Lohku ja Neeme Ponderit — järgmiseks loodusloofunniks valmistumas.

Pildistanud VELLO SILLAM
ja ARNOLD RAMMO

MANIVALD KESAMAA

MEIE KÜLA POISID

ON VAST KÜLAS POISTEVÄGI,
JALAVÄGI, KÄTEVÄGI —
POISID SIIN JA POISID SEAL,
POISID MAA JA MERE PEAL.
ÄRKAME KÕIK ÜLES VARA,
EI PEA ÕU, EI PEA MEID TARA.
KUTSUB PÄIKE, KUTSUB TUUL,
LAULUD PÕUES, VILED SUUL,
POISTEL POISTE PÄEV.

ON VAST KÜLAS POISTEHULGAD,
VÄGIKAIKAD, VÄGIPULGAD!
ANNAB JÕUDU NURM JA AAS,
LÖHNAV KAASIK, KÕRGE LAAS.
PAINDU, SELG, JA, KÄMMAL, NAKSU —
MURU MÕÖDAB POISTE JAKSU!
KÄTES JÕUD JA PÕLVIS RAMM,
TUULTE KANNUL JOOKSEB SAMM,
POISTEL POISTE PÄEV.

ON VAST KÜLAS POISTERAJAD,
PÄIKE PAISTAB, VIHMA SAJAB.
LÄBI LAINTE SELGE VOO,
LÄBI ORU, ÜLE SOO.
JÕUD MEIL KASVAB PÄIKSE POOLE,
MERE POOLE, PÖLLU POOLE.
IGAS PERES KASVAB MEES,
KÕIK VEEL ALGAB, KÕIK ON EES,
POISTEL POISTE PÄEV.

MAIMU LINNAMÄGI

KIRJUPÕLLELISED

SEDA SILKAMIST,
NAERUKILKAMIST!
MINDI MADINAL,
JOOKSUPADINAL.
TRAAVIS TEISTE SEAS,
JUHIMÖTTED PEAS,
PISUT PIKEM MEES,
TÜKI TOEKAM MEES,
VALGE SÄRGIGA,
TÄHEMÄRGIGA.
KAPSAPÖLLUL MEMM,
MUHE NAABRIMEMM
SIHTIS, SILMIL KÄED:
ON EHK VAENUVÄED!
POLNUD VAENUVÄED,
OLID — KAS SA NÄED —
LASTEAIAVÄED.
LÄKSID MADINAL,
PORIPLADINAL,
KIRJUPÕLLELISED,
SINILILLELISED!
VAATAS NAABRIMEMM,
MUIGAS VÄHEKE.
MÖTLES NAABRIMEMM:
LENDAV TÄHEKE.

KIIVRITÖÖD

ELLEN NIIT

ME seisame leti ees ja valime sünnipäevakinki. Ema ütleb küll, et kingid on parem üksi ja salaja ära osta, siis on kingisaajal põnevam. Aga mina, ausalt öelda, lihtsalt ei viitsinud üksi. Vuntsil, pealegi, on neid asju niikuinii küll. Sellepärast on parem, kui valib ise, mis talle meeldib.

Vunts on mu noorem vend. Ta on õudselts tüütu tegelane. Ega temaga ole kerge koos kuskile minna. Aga kahjuks ei pea tema mind sugugi õudselts tütuks tegelaseks. Tema muudkui ripuks mu sabas. Sellepärast ma loen seda poodi kaasavõtmist sünnipäevakingi osaks ja mõtlen kingirahast muist jäätise jaoks alles jätta.

Meil on kaks rubla ja viiskümmend kopikat ja müüja on meist juba võrdlemisi tüdinud. Ega asi seisne rahas või asjade hinnas. Viga on selles, et meil Vuntsiga on lihtsalt liiga erinevad arusaamad ja maitsed.

«Sööginõusid ma ei taha ja lauamänge ma ka ei taha,» teatab Vunts juba mitmendat korda. «Sa niikuinii ei mängi minuga lauamänge.» Selles on paraku tera tõft. Aga mis ta siis tuleb iga kord, kui mulle mõni meie klassi laps külla tuleb, oma kitsega. Mis kitseeit mina olen!

Vunts on kole sõjakas. Ta tahab igasuguseid kahureid ja püsse. Noh, minu poolest võiks ta ju ka mõne saada. Niikuinii ta paugutab kogu aja, on tal siis puss või pole. «Ta paugutaks isegi palmiokstast,» ütleb isa. Aga meie ema ei

Illustreerinud HEINO SAMPU

luba püsse ja kahureid majja tuua... Ta viskab need lihtsalt minema. Sellepärast peab valima midagi muud, midagi rahulikumat.

«Siis võtame kiivri,» ütleb Vunts kindlalt. «Võtame selle apelsini moodi kiivri.

Sellega saab lõunamaad ka mängida.»

«Et on apelsini värvi,» pilkan mina.

«Noh, troopikat,» ütleb Vunts.

«Aga kiiver on jällegi sõja asi,» ei anna mina järele. Müüja pöördub kaarekalt järgmise ostja poole ja jätab meid vaid-

lema. «Mis sellest, et sõja asi,» arwab Vunts.

«Aga ema ei luba,» ütlen mina kindlalt. «Võtame selle jalgpallimängu.»

«Seda jalgpalli ma vaatn televiisorist,» teatab Vunts. Jube, ausalt öelda, on niisugune peaaegu viieaastane vend.

«Mul on kiivrit just vaja sinna külgekõrviga mootorratta peale,» jätkab Vunts vankumatult. See külgekõrviga on meie punane tugitool muidugi!

«Siis sa muudkui mürised terve päeva ega lase teisi elada,» ei anna mina ka järele.

«Aga kuidas ma siis sõidan? Sõites ikka mootorid mürisevad. Ja ma võin panna sumbutaja peale,» ütleb Vunts.

«Sa pane oma suule sumbutaja peale!» nähvan mina. «Me võtame jalgpalli.»

«Ilma kiivrita ei tohigi mootorratta peale istuda,» jätkab Vunts jumalarahus. «Miilits ka ei luba.»

Mõttetu on laskuda mootorrattaasjanduse üksikasjadesse. Üldse on mõttetu Vuntsiga vaielda, kui ta on hakanud ühte ajama. Ma jään vait, sest pealegi tuleb poodi Peeter Rihma meie klassist. Mul on piinlik siin leti ees kaubelda.

«Võtame jalgpalli ära,» ütlen ma siiski tasakesi.

«Ei, kiivri,» on vastus.

Peeter õnneks ei märkagi meid. Ta ostab teisest letist tonge ja läheb minema. Olge lahked, kuuenda klassi poisid ja ostab tonge! Ausõna, poisid on naljakad.

«Kiivriga saab väga palju tööd teha,» on Vunts ennast vahepeal vaimselt kogunud. Kui ta hakkab ühte joru ajama, on ta nagu advokaat. Nii ütleb isa.

«Mis tööd saab kiivriga teha? Mitte mingisugust tööd! Ainult põmmutada ja põriseda,» halvustan mina edasi.

«Kuidas nii,» läheb Vunts põlema. «Kiivritööd on kõik maailm täis.»

«Jälle sa hoopled,» ütlen mina. «Mingit kasulikku kiivritööd pole olemas.»

«Kuidas pole? Kuskohal sina üldse oled elanud!» ütleb Vunts valjusti ja niisugusel toonil, et müüja pöördub meie poole ja jääb huvitatult kuulama.

«Hahaa,» muigan mina mõttes. «Meie isa hääletoon!»

Vunts tunnetab vaistlikult, et teda võetakse kuulda, ja ta hakkab ilulugeja selgel häälel mulle sõrmede peal kiivritöid ette lugema.

«Esiteks sõjatöö, siis mootorrattatöö, siis troopikas, noh, palava käes; siis kraana-peal-töö ja ehitamise töö, siis valukoja-töö, noh, kus terast valafakse; siis kaevuritöö, siis tuletõrjumise töö, siis elektriposti-otsas-töö, et kui alla juhtub kukkuma; siis langevarjuga hüppamise töö ja keevitamise töö ja... Tuukritel ja kosmonautidel on ka kiivrid peas, aga need on teistmoodi.» Müüja on hakanud koguni naeratama ja võtab oranži kiivri riulilt alla.

Ma annan loobumisvõidu. Mina ei teadnud neist kiivritöödest midagi.

Vunts särab, kui ma kaks rubla letile panen. Ta kisub mütsi peast ja tahab kiivrit kohe pähe jätta.

«Ei pane pähe,» kamandan ma ruttu.

«Aga kui katuselt mõni kivi kaela kukub?» ütleb Vunts ebalemisi.

«Siis las kukkuda,» saan mina jämeda otsa lõpuks jälle oma kätte.

Vunts annab järele. Tal on imelik oskus siiski viimase piiri peal järele anda. Siis, kui ta eesmärk on saavutatud. Kiiver pannakse paberisse ja me läheme poest minema. Mina ja mu väike vend Vunts, kes on siiski omamoodi ka täitsavunts.

LEMBITU ÕNNETUS

Oli ilus selgetaevaline kevadhommik. Päike naeris metsa kohal. Vilu tuul oli kuskile peitu pugenud. Raadio ilmatädi kinnitas, et vihma ei maksa täna üldsegi karta.

Paremat päeva ei oska matkaks tahta. Mis siin veel viivitada! Läki juba tee!

Aga viivitada tuli, sest Lembitu priske seljakott oli tekitanud kooliõuel pika vaidluse. Tüliõun seisis, suu lahti, murul küljeli. Ja mis seal sees ja suu ees kõik näha oli! Maailmatu suur taskulamp. Vee all ujumise prillid ja hingamistoru. Lühikese varrega labidas. Raske raudkonks ja paras pusa pesunööri. Kaks plekk-karpi halvavad.

«Ma soovitan sulle viimast korda: jäta muist asju maha!» sõnas Peeter väarikalt.

«Ei jäta!» turtsus Lembit vastu.

«Sa ei jaksa seda pauna terve päev tassida!» selgitas Peeter endise rahuga.

«Jaksan küll!» kinnitas Lembit.

«Sul pole neid asju hoopiski tarvis!» püüdis Peeter fõrkujat veenda.

«Aga äkki on!» porises Lembit pahuralt.

Tema varandus, aga see Peeter tuleb õiendama! Tahab ennast tähtsaks teha! Justkui oleks üks seitsmenda klassi Peeter see kõige targem...

Lembitu klassivennad ja -õed teisest b-st seisisid kobaras ümber vaidlejate. Aga Lembitule ei tundnud kaasa küll keegi. Selle poisiga on ilmlõpmata üks häda. Igavene põikpea ja kanguseots. Tema õigus peab alati peale jääma. Kuigi see õigus on pahatihti üsna kõver ja kiivas.

«Nii et sa ei jäta midagi maha!» usutles Peeter veel kord.

«Ei jäta,» tõendas Lembit.

«Noh, oma asil!» lõi Peeter käega. «Hakkame liikuma!» Matkasellid viskasid oma kerged foidupaunad õlale. Lembit püsis küll natuke kauem, aga siis oli temalgi kott seljas.

Peeter seadis veel vilenööri ja kaelarätti ning matkapere võis viimaks ometi teele minna.

Metsas oli vaatamist palju. Peeter vedas oma kaaslast ühest võserikust teise, ühest künkast üles, teisest alla.

«Seal oli möödunud aastal öökulli pesa!»

«Vaadake, siin on metskits lamanud! Mätas puha muldale kraabitud.»

«Näe, seal kahe kuuse vahelt paistab rebase majal Oks ukseauk mustendab vastul!»

Nii see Peeter näitas ja näitas. Matkaseltskond aga lippas ühest paigast teise.

Algul lippas Lembit ka, aga varsti jäi tema üsna paigaliseks. Vaatas ainult hapu näoga teistele järele, kui need nagu kitsekari läbi võsa kihutasid.

Lippamine lippamiseks. Seda ei jaksanud Lembit enam ammugi. Nüüd aga jõudis kätte see aeg, kus poisil oli isegi käimisega tükk tegemist. Sest priske seljakott läks imelikul kombel aina raskemaks.

Peagi seisis Lembit üksi metsa all. Teistest andsid tunnistust ainult kauged hõiked ja naerupahvakud. Lembit pidas natuke aru. Kas mitte pisut puhata, halvavad nosida ja siis saapaninad kodu poole tagasi keerata! Ei selle kitsekarjaga jõua keegi sammu pidada!

Laskiski pois seljakotti patsti mättale. Sirutas selga ja vajus koti kõrvale pikali. Küll oli mõnus tunne!

Aga mis see siis olgu! Peeter kõige ees, tulid teised raginal ja madinal tema ümber kokku!

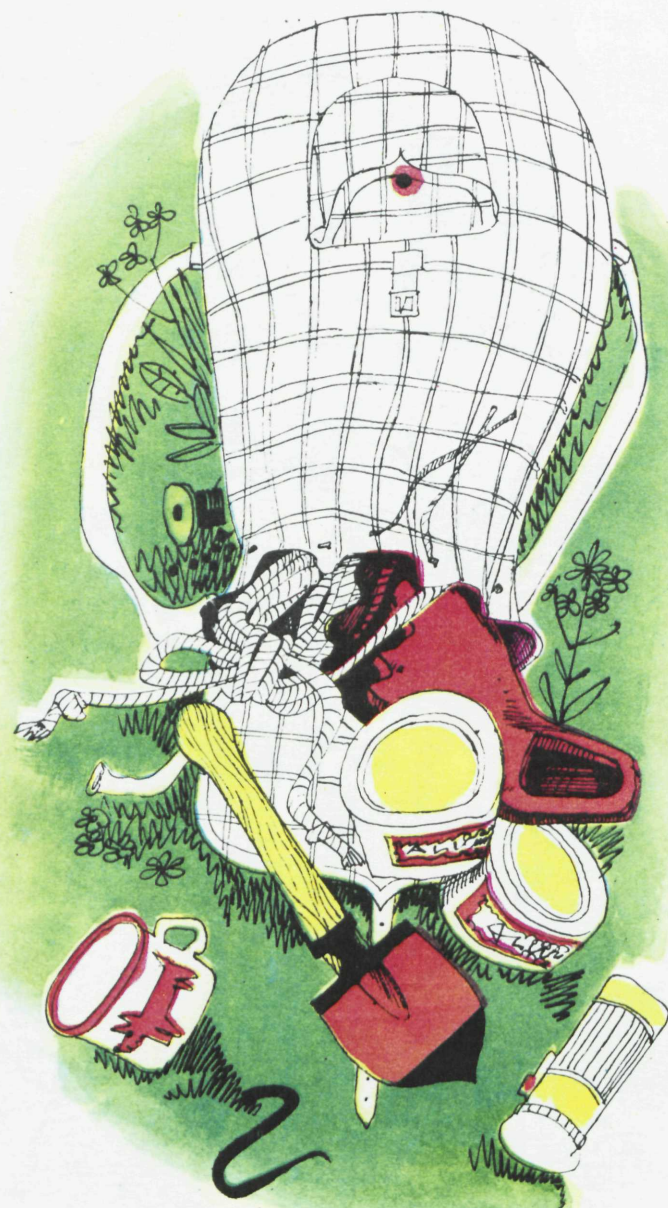
«Kallid matkasellid!» hüüdis Peeter, nagu hakkaks ta kõnet pidama. «Nüüd me võtame igauks oma seljakotti mõne asja meie seltsimehe paunast! Kaaslast peab tema õnnetuses ikka aitama!»

«Mis õnnetuses!» tahtis keegi teada.

«Kas see pole siis õnnetus, kui inimese pea ja süda ei võta häid soovitusi vastul!» kuulutas Peeter jälle. «See on suur õnnetus! Ja siin me näeme selle kohutava õnnetuse vaest, nõrkenud ohvrit!»

Eks teised naernud muidugi laginal. Oksnes Lembit oli krõmmis nagu kurjailmakott.

Tema nägu läks naerule alles siis, kui ta varsti jaksas koos teistega ühest künkast alla ja järgmisest üles lipata.

OLEG GRIGORJEV

KAITSJA

Gena ütles Katjale: «Kui sulle liiga tehakse, ütle minule, ma astun sinu eest välja.»
«Aitäh, aga mulle ei tee keegi liiga,» vastas Katja.
«Kahju,» ütles Gena.
Siis õhutas ta Vovat Katjale kallale tungima.
«Mismoodi!» küsis Vova.
«Võta Katjal portfell ära, lükka ta lumehange, loobi lund kraevahahele.»
«Aga milleks!»
«Et ma teda kaitsta saaksin.»

«Ah niisugune sa oled!» ütles Vova. «Kas näete, poisid, õpetab mind inimesele kallale tungima, et teda pärast kaitsta. Andke talle!»
Lapsed tormasid Genale kallale ja tõukasid ta lumehange.
Katja juhtus seda nägema.
«Kuidas te mitmekesi ühele kallale lähete! Jätke kohe järele!»
Lastel hakkas häbi ja nad läksid laiali.
Genale aga ütles Katja:
«Kui sulle veel liiga tehakse, ütle minule, ma astun sinu eest välja.»

Tõlkinud ELLE TURKINA

OLIVIA SAAR

IGAL OKSAL LAULUVIIS

TEE KALDAL KASVAS TAMMEPUU.
TA LADVAS KÖNDIMAS KÄIS KUU,
TA OKSTEL KULDNOKK VILET LÖI.
TEE MATKALISED SIIA TÕI.

PÄEV HINGAS KUUMA NAGU SAUN.
NÜÜD TEHTI LAHTI RÄNNUPAUN.
KUIS MAITSES LEIB! KUIS LÖHNAS VÕI!
ME MATKAVÄGI SÕI JA JÕI.

PUU OKSI TÖSTES KANDIS HOOLT,
ET KATUS OLEKS TEMA POOLT,
ET LAPS SEAL VILUVARJU SAAKS,
ET JAKSU JÄTKUKS MATKAMAAKS.

SEAL VEERES LAUL, MIS KÕRGELT KÄIS,
PUU LASTE HÄÄLI OLI TÄIS.
LÄKS ÜHA KÕLAVAMAKS VIIS
NING LADVATIPPU TÕUSIS SIIS.

SEST AJAST LAULAB VANA TAMM:
TAL JUURTES JÕUD, TAL TÜVES RAMM,
TAL IGAL OKSAL LASTE JUTT
JA NAERUKIHK JA RÄNNURUTT.

Illustreerinud ASTA VENDER

24

23

20

19

25

41

40

39

18

26

42

50

49

37

3

43

48

36

16

44

47

35

15

4

46

34

14

28

29

30

32

33

34

14

5

6

7

9

10

12

13

PIONEERIDEMAAL

Selle mängu mõttes välja vanempioneerijuht **MARIANNE MUDA**.

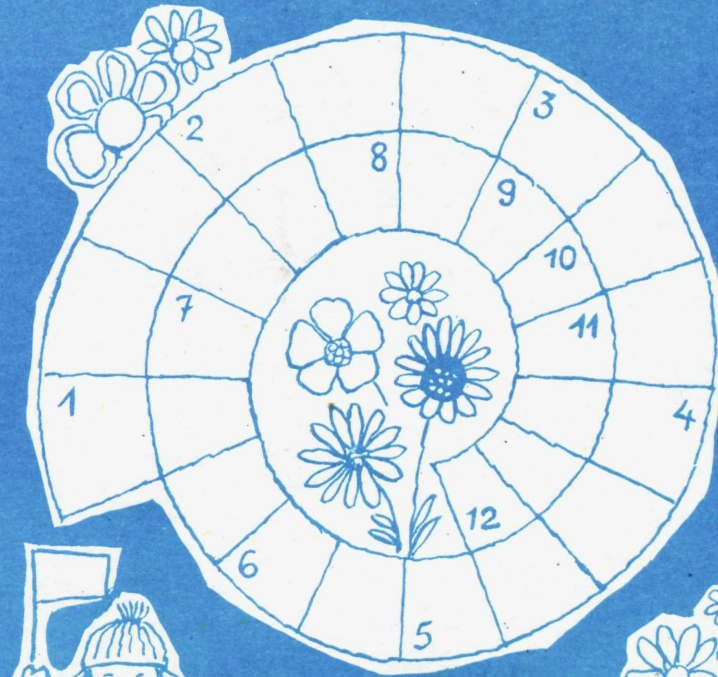
Mängimiseks läheb vaja väike täringut ja nii palju nuppe, kui on mängijaid. Täringut visatakse kordamööda. Mängu alustamiseks võib nupu sõõrile 1 tõsta alles pärast seda, kui täringuga on 1 silm visatud.

Kui nupp satub valgele sõõrile, loe siit, mida see kaasa toob.

2. Sa avastasid teemärgi, mis tähendab kirja. Kiri juhatab sind kohe sõõrile 7.
8. Oi, oi! Teemärk «kiri» jäi tähele panemata. Tagasi sõõrile 1!
11. Kõlab fanfaarisignaal «Tähelepanu!». Jäta üks vise vahele.
17. Eksam pioneeritarkustes. Seasõra sidumise eest saad sõõrile 23.
21. Mastis lehvib valge lipp — laagris on vaba aeg. Jäta kaks viset vahele.
22. Kostavad lühikesed viiesignaalid — kogunemine. Matkaja sõidutatakse autobussiga sõõrile 40.
27. Salakiri, millest sa jagu ei saa. Tagasi sõõrile 1!
31. Laager on ujumas — mastis lehvib sinine lipp. Ka sina lähed suplema ja jääd vahele kolm viset.
38. Telgipüstitamine. Saad hindeks «viie» ja hüppad sõõrile 44.
45. Lipumasti on tõusnud triibuline häireplagu. Sa kiirendad sammu (saad teise viske veel).
46. Poiss kuuse otsas annab viipesignaali «Seis!». Jäta üks vise vahele!
50. Hurra! Sa oled võidumees.

Kallis lugejal Trükikoja süü tõttu sattus eelmisse «Tähekesse» viga: E. Valteri esikaanejoonistuse allkirjaks loe «Kevadine ülevaatus».

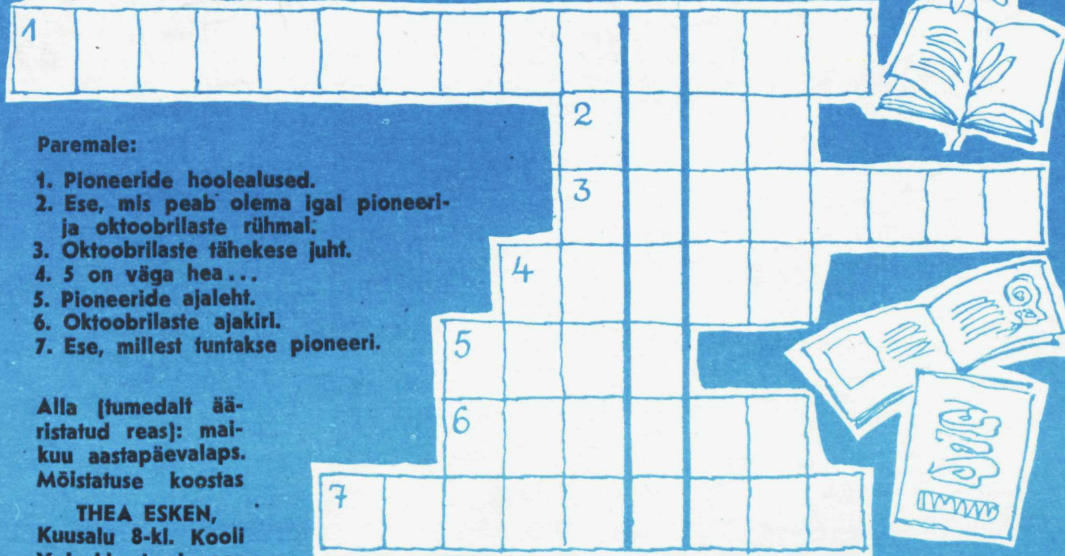
ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA

SPIRAALMÕIS-TATUS

1—3. Eesti NSV pealinn. 2—3. Koht, kus on palju maju koos. 3—4. Lill. 4—7. Nädalapäev. 4—5. Arv. 6—7. Üs vastandsõna. 7—11. Mari. 8—11. See, kellel on palju raha. 9—11. Küsisõna. 10—12. Lill.

Mõistatuse koostas **HELGI MAIVEL**, Käina 8-kl. Kooli pioneer

Paremale:

1. Pioneeride hoolealused.
2. Ese, mis peab olema igal pioneeri- ja oktoobrilaste rühmal.
3. Oktoobrilaste tähekesse juht.
4. 5 on väga hea...
5. Pioneeride ajaleht.
6. Oktoobrilaste ajakiri.
7. Ese, millest tuntakse pioneeri.

Alla (tumedalt ääristatud reas): mai-kuu aastapäevalaps. Mõistatuse koostas

THEA ESKEN, Kuusalu 8-kl. Kooli V b klassi pioneer

ELKNÕ Keskkomitee ja ENSV Pioneerioorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 5 1972, XIII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmelis.

Laduda antud 3. IV 1972. Trükikoda antud 15. V 1972. Trükikoda antud 15. V 1972. Trükikoja süü tõttu sattus eelmisse «Tähekesse» viga: E. Valteri esikaanejoonistuse allkirjaks loe «Kevadine ülevaatus».

Esikaanel **JAAN TAMMSAARE** joonistus «Pioneeride pidupäeval».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Советского Союза «Тяжелые» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Таллин-200 007. Печать на бумаге 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин-200 101, Бульвар Эстонии, 4. Цена 15 коп. Зак. № 718. Тираж 70 000.

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA

ИНДЕКС 78231
HIND 15 KOP.

Meie pioneeride juubeliaastapäeva puhul saatsid poola lapsed «Tähekesele» kingituseks palju kauneid pilte. Sellel joonistusel, mille on teinud 7-aastane MALGOSIA SWIDEREK, näete poola poisse ja tüdrukuid toredate kirevates rahvariides.